

BÁNYAI TIBOR MÁRK

Srégen

*és nektek, érdeklődsz egy
kávézó galériáján. Az alacsony,
boltíves ablakból rálátni az új
metró Rákóczi téri felépítményére.
Srégen süt be a délelőtt, nyár van
megint. Szemben ülsz, kávéval
vacakolok, te valami teát mézezel.
Kezdeném, hogy épp tegnap voltunk
ultrahangon, kisfiú, és már neve is van,
de ehelyett, még nekünk se.*

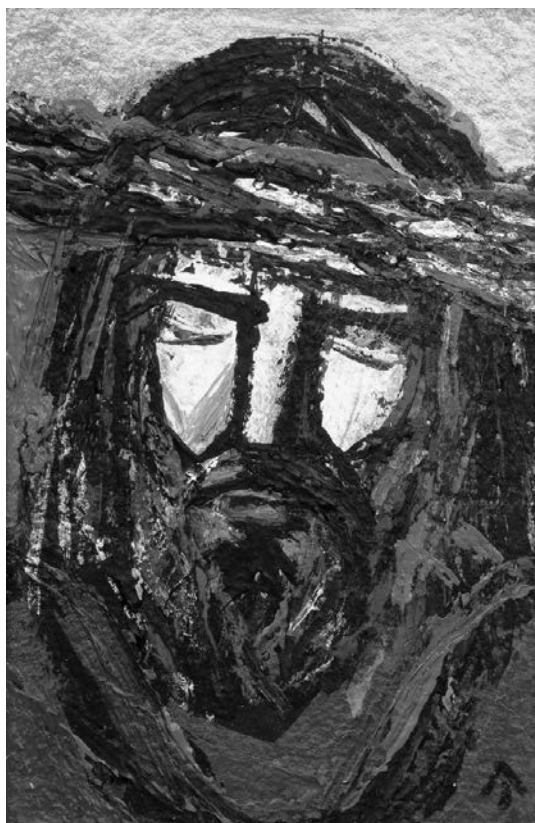
Gyalogos a Stefánián

Kikértem még egy korsó Hoegaardent
Jägerrel. Túl voltunk már a fotózáson.
Örültünk, hogy még ez is belefért
ebbe a hosszú napba. A kék
egyrészes ruhádban vagy
azóta is a képeken.

Túl voltunk már az első jóslófájások
ijedségén is. Szokásossá váltak ezek
a 10-15 perces esti előrejelzések.
Úgyhogy lazíthattunk. Pár korty sört
te is ittál. Éjjel aztán egyre gyakrabban
keltél, mérted az időt. Kettő körül
szóltál, hogy ezek már 3 percesek.
Be tudnálak-e vinni az Uzsokiba,
vagy inkább taxival menjünk.

Amíg a kórházi cuccokat pakoltad
magatoknak, kikászálódttam én is
az ágyból. Forgott körülöttem a szoba.

Kiálltam valahogy. Apró koccanással,
amit a műanyag lökhárítók még elnyelnek.
Kihalt volt a város. Sehol egy autós
vagy gyalogos a Stefánián.

AKNAY JÁNOS: JÉZUS, 2003